

U IME CRNE GORE

P.br. 2724/21

OSNOVNI SUD U PODGORICI, kao prvostepeni parnični, po sudiji Mileni Brajović, u pravnoj stvari tužioca Predraga Boškovića iz Podgorice, ul.Zmaj Jovina 237, koga zastupa punomoćnik Mihailo Volkov, advokat iz Podgorice, protiv tuženog Gojka Raičevića iz Podgorice, glavnog i odgovornog urednika „IN4S" informativnog web portala, ul. Milana Raičkovića bb, kojeg zastupa AOD "Iustitia", iz Podgorice, radi naknade štete, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 04.05.2022.godine, u prisustvu punomoćnika stranaka, dana 31.05.2022. donio je,

P R E S U D U

ODBIJA SE tužbeni zahtjev kojim je traženo da se obaveže tuženi da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete nastale usljed pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede časti i ugleda, isplati iznos od 5.000,00 eura, sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do konačne isplate, kao nesonovan.

OBAVEZUJE SE tužilac da tuženom naknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 830,43 eura, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac je u tužbi i riječi na raspravama, preko punomoćnika, u bitnom naveo da je tuženi, kao glavni i odgovorni urednik „IN4S" i lice koje slobodno i samostalno uređuje medijski sadržaj u tom mediju dana 28.06.2021.godine objavio tekst pod nazivom „Đukanović u prisnim poslovnim odnosima sa beogradskim advokatom Vujoševićem: Kako su prali milione i finansirali kampanje DPS. Navodi u daljem dijelu teksta pod naslovom „Kako je sve počelo" u avgustu 2015.godine Vujošević je sa svojom kumom (koja je inače podnijela tužbu Privrednom sudu u Podgorici, ali i krivičnu prijavu zbog prevare, jer joj je kum Marko falsifikovao izvještaje od firmi i oštetio je za više od 2 miliona eura) čije je ime poznato našoj redakciji-osnovao firmu GPS sa sjedištem u Podgorici pod šifrom djelatnosti 6619- "ostale pomoćne djelatnosti u pružanju finansijskih usluga osim osiguranja i penzionih fondova "što se može vidjeti na zvaničnom sajtu Centralnog registra privrednih subjekata Crne Gore". Dalje se u tekstu navodi „Prvi ugovor firma GPS sklapa sa multilateralnom trgovačkom platformom Capital Force iz Republike Samoe 2017.godine. U svojoj firmi Marko Vujošević zapošljava Andriju Boškovića, sinovca Predraga Boškovića, tadašnjeg ministra odbrane u Vladi Crne Gore. Da je riječ o sumnjivim poslovima prvi put ukazuju tadašnji parteneri iz Njemačke iz razloga što se novac koji je legao na račun firme GPS slao na druge račune po različitim osnovama. Najviše novca je uplaćivao na fantomskim firmama po egzotičnim ostrvima i Kosovu iza kojih direktno stoji Milo Đukanović. Novac su prali preko Prve banke, Atlas banke, Lovćen banke i CKB banke. Ne zaostaje i po pranju novca po osnovu lažnih sponzorskih ugovora. Kao najgori primjer Milove bahatosti navodi se nalog za uplatu ŽRK-u „Budućnost" iz Crne Gore na čijem je čelu u to vrijeme bio Predrag Bošković i to u iznosu od 675.500,00 eura. Đukanović je više puta izdavao naloge za uplatu velikih novčanih suma navedenom klubu". Dalje je naveo da se štetna radnja u ovom slučaju iscrpljuje u svjesno preduzetoj radnji da kroz senzacionalistički, neistiniti i tendenciozan način se omalovaži, diskredituje i nanese trajnija ljudska, politička i profesionalna šteta tužiocu, te da s tim u vezi postoji povreda prava ličnosti (šteta) u vidu povrede prava na duševni integritet, dostojanstvo, na čast i ugled, usljed neistinitih navoda tuženih. Ovakvim činjenjem tuženi je povrijedio prava ličnosti

tužioca, s obzirom da sadržina navoda predstavlja objektivno populističko-ekonomsku potrebu za većim čitalačkim auditorijumom, bez adekvatnih dokaza, jer da isti postoje, bili bi predmet ispitivanja u krivičnom postupku jer je „pranje para“ krivično djelo. Istakao je da kako protiv tužioca po ovom, kao ni po kojem drugom osnovu do sad nije pokrenut krivični postupak, jasno je da se radi o neutemeljenim navodima, sa jasnim ciljem diskreditacije tužioca. Naveo je i to da pored političke dimenzije i činjenice da je bio funkcioner, tužiocu se ovakvim činjenjem od strane tuženih direktno nanosi šteta i na drugom poslovnom planu, odnosno kao predsjedniku, u drugom mandatu EHF organizacije, jer se navodi da isti direktno čineći krivično djelo učestvuje u nelegalnom finansiranju rukometnog kluba u Podgorici. S tim u vezi, a dovodeći u vezu njegov status u međunarodnim kućama rukometa rukometa i izrečenu laž, nedvosmislena je šteta u tom dijelu po tužioca, dok je namjera jasna, koja se iscrpljuje u direktnom umišljaju.

U završnom izlaganju punomoćnik tužioca je predložio da sud usvoji tužbeni zahtjev i da obaveže tuženog da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete nastele usljed pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede časti i ugleda isplati iznos od 5.000,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do konačne isplate.

Troškove postupka je tražio na ime sastava tužbe, za prisustvo na održanim i pristup neodržanim ročištima.

Tuženi je u odgovoru na tužbu, podnescima i riječi na raspravi, preko punomoćnika u bitnom naveo da tuženi ne može i ne smije biti odgovoran zato što je javnosti predočio istinu koja je u svemu dokaziva. Odredbom člana 47,49 i 50 Ustava Crne Gore, kao i čl.32 st.1 tač.3 Zakona o medijima, određuje se da urednik novina, odn.novinar „Neće odgovarati za štetu ako su postupali u skladu sa dužnom novinarskom pažnjom, odnosno ako je medijski sadržaj kojim je šteta učinjena“ između ostalog „zasnovan na informacijama za koje su novinar i glavni urednik imali osnovan razlog da vjeruju da su potpune ili istinite, a postojao je opravdan interes javnosti da bude upoznata“. Dalje je naveo da je dana 28.06.2021.godine, po saznanjima koje je redakciji pružio zaštićeni izvor, a sva potvrđena fotografskim dokazima, portal „IN4S“ je objavio članak: „(FOTO) Đukanović u prisnim poslovnim odnosima sa beogradskim advokatom Vujoševićem: Kako su prali milione i finansirali kampanje DPS“, u kojem opisuje poslovne i druge veze Predsjednika Crne Gore Mila Đukanovića sa Vujoševićem i načine na koji je finansiran DPS. Istakao je da je tužilac Predrag Bošković u članku pomenut ograničeno u određenom kontekstu, te da tužilac ni na jednom mjestu nije neposredno određen kao izvršilac krivičnih djela, niti je kazan način koji bi bio direktno usmjeren samo na ugrožavanje njegove časti i ugleda, te da je izvještavanje o njegovoj ulozi u okviru potrebe da se javnost informiše o sumnjivim rođaćkim relacijama tužioca. Takođe je naveo da se Bošković u tekstu prvo pominje „U svojoj firmi Marko Vujošević zapošljava Andriju Boškovića, sinovca Predraga Boškovića, tadašnjeg ministra odbrane u Vladi Crne Gore“, a da je ovaj iskaz tačan, da je Andrija Bošković u najmanju ruku angažovan u ovom privrednom subjektu, tuženi je potvrdio. Dalje je naveo da se Bošković drugi put spominje: „Kao najgori primjer Milove bahatosti navodi se nalog za uplatu ŽRK-u „Budućnost“ iz Crne Gore, na čijem čelu je u to vrijeme bio Predrag Bošković i to u iznosu od 57.500,00 eura“, te da je jasno da je u prvi plan stavljena vidna, a i poznata loše skrivana bahatost predsjednika Crne Gore Mila Đukanovića, a tužilac se spominje isključivo u toliko da je bio predsjednik ŽRK „Budućnost“, na koje ime ŽRK je sporni polumilionski iznos plaćen. Da je p.d.„Global Payment Solutions“ stvarno izvršilo uplatu od 657.500 eura na račun ŽRK „Budućnost“, dokazivo je prostim uvidom u bilans stanja tog preduzeća objavljenog u sklopu članka IN4S-a, na kojem se nesporno vidi (i to kroz dvije jasne i čitke fotografije), da se kao jedno od dugovanja tog preduzeća navodi i ono ŽRK-u „Budućnost“ i to upravo u iznosu od

657.500,00 eura. Ukazao je na to da mediji prilikom vršenja djelatnosti uživaju slobodu (i društvenu obavezu) da otkrivaju zloupotrebe, korupcije i druge prijetnje po demokratske vrijednosti u političkim sistemima. Dodao je i to da izvještavanje IN4S u konkretnom slučaju ne zadire u privatni život tužioca, na način koji nije od neposrednog interesa za javnu debatu, očuvanja demokratije i njenih tekovina, niti to čini na način koji ne odgovara mjeri eksponiranosti tužioca i značaju njegove funkcije. Takođe je dodao i to da tužilac interesu javnosti da zna informacije koje se tiču ministra suprotstavlja svoj lični poslovni i politički interes.

U završnom izlaganju punomoćnik tuženog je predložio da sud odbije tužbeni zahtjev u cjelosti kao neosnovan.

Troškove postupka je tražio na ime sastava odgovora na tužbu, podneska, pristupa na održanim i odloženim ročištima, sve uvećano za PDV, kao i na ime troškova prevođenja u iznosu od 467,43 eura, te troškove na ime takse za zapisnik.

Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u novinski članak pod naslovom "Đukanović prisnim poslovnim odnosima sa beogradskim advokatom Vujoševićem: kako su krali milione i finansirali kompanije DPS-a", a koji novinski članak je objavljen na informativnom portalu "IN4S", pročitao ugovor o pružanju konsultanskih usluga zaključen između "Global Payment Solutions" i "Wolff i Stein" DOO br.102/17 od 30.04.2017. godine, račun br.8/2017 od 16.10.2017. godine, račun br.12/17 od 26.12.2017. godine, zamolnicu Državnog tužilaštva Feldkirch od 04.05.2018. godine, odgovor na zamolnicu Višeg suda u Podgorici Pom. I.br.52/18 od 04.05.2018. godine, dopis Ministarstva vanjskih poslova Crne Gore, zapisnik o saslušanju svjedoka Višeg suda u Podgorici Pom. I.br.52/18 od 02.03.2018. godine, račun br. 10/17 od 15.11.2017. godine, račun br.12/17 od 26.12.2017., račun br.11/17 od 01.12.2017. godine, račun br.9/17 od 09.11.2017., račun br.3/17 od 11.07.2017., račun br.4/17 od 26.07.2017., račun br.7/17 od 15.09.2017. godine, račun br.7/17 od 15.09.2017., račun koji je izdat 09.11.2017.godine, gdje je broj nečitak, račun br.8/17 od 16.10.2017., račun br.8/17 od 16.10.2017., račun br.9/17 od 09.11.2017., račun br. 10/17 od 15.11.2017., račun br.11/17 od 01.12.2017. godine, izvršio uvid u dnevnik knjiženja gdje je subjekat ŽRK "Budućnost" Podgorica iz 2017.godine, kao i uvećana rezolucija za navedeno knjiženje, u dnevnik knjiženja od 01.01.2017.godine, pročitao ugovor zaključen između "Global Payment Solutions" i "Capital Force" LTD od 01.02.2017.godine, informaciju o poslovanju pravnog lica "Global Payment Solutions" DOO Podgorica, sa posebnim osvrtom na predmet Claudia De Brabandt, nalog za hapšenje izdat od Državnog tužilaštva u Feldkirhu R. Austrija, potvrdu o ekstradiciji Pokrajinskog suda za krivične predmete u Beču R. Austrija, prevod sa engleskog jezika iz austrijskih novina pod naslovom "Misteriozna smrt navodnog glavnog sajber kriminala Uvea Lehofa i ono što ostaje nakon njegovih prevara", prevod presude Pokrajinskog suda za krivične predmete u Beču R. Austrija od 01.09.2020. godine, saopštenje austrijske službe za nadzor finansijskog tržišta, mejl korespodencija između Marka Vujoševića od 14.04.2019.godine, reagovanje advokata Marka Vujoševića koji je dat za portal "IN4S", čita se članak objavljen u Birnu, te vrši se uvid u račun br.65/21.

Sud je cijenio provedene dokaze i na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih zajedno, kao i na osnovu rezultata cjelokupnog postupka, shodno čl. 9 ZPP odlučio kao u izreci presude.

Među strankama nije sporno da je na informativnom portalu "IN4S" dana 28.06.2021. godine objavljen tekst pod nazivom: "Đukanović u prisnim poslovnim odnosima sa beogradskim advokatom Vujoševićem: Kako su prali milione i finansirali

kampanju DPS" u kom tekstu između ostalog je objavljeno i sledeće: "U svojoj firmi Marko Vujošević zapošljava Andriju Boškovića, sinovca Predraga Boškovića, tadašnjeg ministra odbrane u Vladi Crne Gore". Takođe u navedenom tekstu je između ostalog objavljeno i sledeće: "Kao najgori primjer Milove bahatosti navodi se nalog za uplatu ŽRK-u "Budućnost" iz Crne Gore na čijem je čelu u to vrijeme bio Predrag Bošković i to u iznosu od 675.000,00 evra. Đukanović je više puta izdavao naloge za uplatu velikih novčanih suma navedenom klubu".

Među strankama je sporan osnov tužbenog zahtjeva, odnosno da li je sporna objava na portalu "IN4S" bila podobna da povrijedi prava ličnosti tužioca i to njegovo pravo na čast i pravo na ugled, a koja povreda prava ličnosti bi vodila pravu na naknadu nematerijalne štete koja se predmetnom tužbom potražuje. Dakle, ono što u konkretnom sporu provejava kao elementarno jeste pitanje uspostavljanja ravnoteže između prava na slobodu izražavanja i prava svakog pojedinca na zaštitu časti i ugleda, odnosno da li je u konkretnom ta ravnoteža narušena ili ne, da li je pak pređena granica dozvoljenog, te da li je usled slobode izražavanja tuženog kroz predmetnu objavu na njegovom portalu, došlo do povrede prava ličnosti ovdje tužioca.

Odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva, sud je pošao od odredbe člana 206 st.1 Zakona o obligacionim odnosima, kojim je propisano da fizičko lice uživa potpunu zaštitu svoje ličnosti. Nadalje su odredbom čl. 207 ZOO normirana prava ličnosti i to: pravo na život, pravo na fizički (tjelesni) integritet, pravo na psihički (duševni) integritet, pravo na slobodu, pravo na čast, pravo na ugled, pravo na zaštitu privatnog života, pravo na dostojanstvo, pravo na sopstveni lik, pravo na sopstveni glas, pravo na prepisku i lične zapise, pravo na lični identitet, moralna komponenta autorskih prava, kao i druga prava ličnosti propisana Ustavom, potvrđenim i objavljenim međunarodnim ugovorima i opšte prihvaćenim pravilima međunarodnog prava i posebnim zakonima. U slučaju povrede prava ličnosti sud će, prema težini povrede i okolnostima slučaja, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade materijalne štete, kao i u odsustvu materijalne štete, a shodno odredbi čl. 210 a st.1 ZOO.

Takođe, Ustav Crne Gore, u članu 47 svakom jemči pravo na slobodu izražavanja govorom, pisanom riječju, slikom ili na drugi način, dok se u čl. 49 jemči sloboda štampe i drugih vidova javnog obavještanja. Nadalje i Zakon o medijima koji je bio u primjeni u vrijeme objavljivanja spornog teksta, garantuje slobodu medija u Crnoj Gori, a koji zakon treba tumačiti i primjenjivati u skladu sa principima Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, uz korišćenje prakse Evropskog suda za ljudska prava.

Član 10 stav 1 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda predviđa da svako ima pravo na slobodu izražavanja, koje pravo uključuje slobodu posjedovanja sopstvenog mišljenja, primanja i saopštavanja informacija i ideja, bez miješanja javne vlasti i bez obzira na granice, dok je stavom 2 istog člana propisano da se pravo na slobodu izražavanja može podvrgnuti ograničenjima ili kaznama propisanim zakonom, pored ostalog, i radi zaštite ugleda ili prava drugih. Navedenu odredbu treba tumačiti u kontekstu odredbe člana 19 Međunardnog pakta o građanskim i političkim pravima, koji predviđa da niko ne može biti uznemiravan zbog svog mišljenja, da svako lice ima pravo na slobodu izražavanja, koje pravo, bez obzira na granice, podrazumijeva slobodu traženja, primanja i širenja obavještenja i ideja svih vrsta, u usmenom, pismenom, štampanom ili umjetničkom obliku ili na bilo koji način po slobodnom izboru.

Sloboda izražavanja predstavlja jedan od suštinskih osnova demokratskog društva, a Evropski sud za ljudska prava, kroz obimnu sudsku praksu, štampi daje poseban status

u uživanju sloboda garantovanih čl.10 Evropske Konvencije. Sloboda koja se priznaje tumači se široko, te ista ne važi samo za "informacije" ili "ideje" koje su povoljne ili se smatraju neuvredljivim, već i za one koje vrijeđaju, šokiraju ili uznemiravaju druge (presuda Evropskog suda Lepojić protiv Srbije, br.13909/05, st.73 od 06.11.2007.godine, F. protiv Srbije, br.27935/05, od 20.11.2007.godine). Navedena sloboda štampi je zagarantovana radi saopštavanja informacija i ideja o svim pitanjima od javnog interesa, te je njihova dužnost da građani putem javne debate koja ima ozbiljan cilj, između ostalog i kroz pisanje štampe, budu upoznati sa pitanjima od opšteg interesa. Međutim, Evropski sud kroz svoju praksu naglašava neophodnost uspostavljanja ravnoteže između slobode izražavanja sa jedne strane i privatnih interesa, odnosno prava na poštovanje privatnog života, sa druge strane (presuda Axel Springer AG protiv Njemačke). Ograničenje prava slobode izražavanja, koje je predviđeno čl.10 st.2 Evropske konvencije za ljudska prava, Evropski sud je kroz mnoge odluke tumačio, nalazeći da se izuzeci slobode izražavanja moraju strogo tumačiti, dok se potreba za ograničenjima iste mora ubjedljivo utvrditi (presuda *Mouvement raëlien suisse* protiv Švajcarske br.16354/06, 2012.).

Novinarska sloboda, inače, podrazumijeva izvjestan stepen pretjerivanja, čak provociranja (Prager and Oberschlick v. Austria, 26.4.1995., stav 38; De Haes and Gijssels v. Belgia, 24.02.1997, stav 46; Lopes Gomes da Silva v. Portugal, 28.09.2000. stav 34). Određeni stepen pretjerivanja mora da se toleriše u kontekstu pregrejane javne rasprave o stvarima od javnog interesa (Stoll v. Švajcarska, 25.04.2006, stav 55). Ličnost koja svojim nastupom izaziva pažnju ljudi drugačijeg mišljenja mora prihvatiti i provokativne iskaze o sebi (Oberschlick v. Austria (no.2), 01.07.1997, stavovi 33 i 34), jer je u prirodi političke debate upotreba pretjeranih i uvredljivih izraza (Lopes Gomes da Silva v. Portugal, 28.09.2000. stav 34).

Evropski sud je u više slučajeva ukazao da bi nacionalni sud povrijedio slobodu informisanja kada bi novinara kaznio zbog klevete, zato što nije dokazao istinitost iskaza (Lingens v. Austria, 08.07.1986, stav 41; Albert-Engelmann-Gesellschaft mbH v. Austria, 19.01.2006, stav 31). Tendencija da se mora dokazati istinitost svakog iskaza koji se objavljuje i da se mora objaviti ispravka svake tvrdnje za koju se ne dokaže da je istinita, značila bi povredu slobode informisanja, jer bi obavezivala na dokazivanje vrednosnih iskaza, što je neprihvatljivo (Ukrainian Media Group v. Ukraina, 29.03.2005, stavovi 41, 59 i 60).

Odredba čl. 10 st. 1 Evropske konvencije ne jemči samo slobodu štampe u informisanju javnosti, nego i takođe pravo javnosti da bude informisana. "Iako štampa ne smije da prekorači utvrđene granice, naročito u pogledu zaštite ugleda drugih, ona je ipak obavezna da objavljuje informacije i ideje o pitanjima o kojima se raspravlja na političkoj sceni, kao i one koje se tiču drugih sektora od javnog interesa. Ne samo da štampa ima zadatak da objavljuje takve informacije i ideje, već i javnost ima pravo da ih dobija" ("Lingens v. Austria, Appl. no 9815/82, 08.07.1986). Po ocjeni Evropskog suda, upravo sloboda medija omogućava javnom mnjenju da upozna ideje i stavove i formira mišljenje, pa su i "granice prihvatljive kritike" šire kada se radi o političkom diskursu i ličnostima koje svojim angažovanjem stupaju na javnu scenu, nego kada je riječ o manje značajnim temama.

Što se tiče predmetnog slučaja, u kontekstu svega navedenog, sud najprije nalazi da je sporni članak objavljen u cilju rasprave o pitanjima od javnog interesa, s obzirom da se time zadovoljava pravo građana da se informišu o tekućim događajima.

Nadalje, s obzirom na praksu i standarde Evropskog suda za ljudska prava, kako bi ocijenio da li je tužbeni zahtjev osnovan, sud je morao utvrditi da li je, postojala objektivna

i osnovana podloga na osnovu koje je medij, čiji je tuženi glavni odgovorni urednik, mogao povjerovati u istinitost objavljene informacije, te da li je spornim tekstom došlo do povrede načela proporcionalnosti između ograničenja prava tuženog kao glavnog odgovornog urednika informativnog portala „IN4S“ na slobodu izražavanja, sa jedne strane, i zaštite privatnosti, odnosno zaštite ugleda tužioca, sa druge strane.

Naime, stavovi iznijeti u štampi mogu se smatrati uvredljivim činjeničnim tvrdnjama ako se iz sadržaja i opšteg tona osporenog teksta može jasno ustanoviti da je njegov jedini ili glavni cilj iznošenje uvredljivih tvrdnji na račun tužioca, što u konkretnom nije slučaj. Od novinara se, inače, zbog prirode medija i aktuelnosti informacija, ne može zahtijevati utvrđivanje istinitosti činjenica, u smislu apsolutne podudarnosti sa stvarnošću i otklanjanje svake sumnje. Zato za slobodu izražavanja i objavljivanje činjeničnih iskaza nije potrebno dokazivati njihovu apsolutnu istinitost. Čitanjem spornog teksta, kao i na osnovu sveobuhvatne posebne analize pojedinačnih navoda, koje tužilac doživljava posebno uvredljivim, sud nalazi da cilj tuženog nije bila proizvoljna niti lična uvreda tužioca, niti je isti prekoračio granice slobode izražavanja koje bi zahtijevale legitimno miješanje u tu slobodu.

Do zaključka da je prilikom objavljivanja predmetnog teksta postojao dovoljan objektivni osnov za vjerovanje u istinitost istog sud je došao i nalazeći da je tom prilikom novinar postupao u skladu sa standardom „dužne novinarske pažnje“, a sve posmatrano kroz ustanovljeno pravilo davanja široke slobode medijima u ispoljavanju svojih sloboda iz čl.10 Konvencije. Naime, u spornom tekstu tuženi je, između ostalog naveo: „Prvi ugovor firma GPS sklapa sa multilateralnom trgovačkom platformom Capital force iz Republike Samoe 2017.godine. U svojoj firmi Marko Vujošević zapošljava Andriju Boškovića, sinovca Predraga Boškovića“. Kako bi utvrdio navedeno, sud je u dokaznom postupku pročitao Ugovor o pružanju konsultantskih usluga broj 102/17 od 30.04.2017.godine zaključen između „Global Payment Solutions“ Podgorica i „Wolff i Stein“ DOO, iz kojeg ugovora proizilazi da „Wolff i Stein“ DOO zastupa direktor Andrija Bošković, te se isti imenuje kao lice za stalnu komunikaciju sa privrednim društvom „Global Payment Solutions“ Podgorica. Iz navedenog proizilazi da je tačna tvrdnja da je pomenuto lice Vujošević Marko za potrebe svoje firme „Global Payment Solutions“ Podgorica angažovao lice Andriju Boškovića koji je imenovan kao lice za stalnu komunikaciju shodno zaključenom Ugovoru o pružanju konsultantskih usluga broj 102/17 od 30.04.2017.godine, a takođe je tačan i navod da je pomenuto lice Andrija Bošković sinovac ovdje tužioca.

Nadalje, tuženi je u spornom tekstu pomenuo tužioca u dijelu „Kao najgori primjer Milove bahatosti navodi se nalog za uplatu ŽRK-u „Budućnost“ iz Crne Gore na čijem je čelu u to vrijeme bio Predrag Bošković i to u iznosu od 675.500,00 eura. Đukanović je više puta izdavao naloge za uplatu velikih novčanih suma navedenom klubu.“ Provjeravajući sporne navode teksta, sud je izvršio uvid u dnevnik knjiženja firme „Global Payment Solutions“ Podgorica iz 2017.godine, iz kojeg dnevnika proizilazi da subjekat ŽRK „Budućnost“ Podgorica potražuje od privrednog društva „Global Payment Solutions“ Podgorica upravo iznos od 657.500,00 eura, odnosno da navedeno društvo navedenom klubu duguje pomenuti iznos, a što sve ukazuje na istinitost navoda spornog teksta.

Imajući u vidu sve navedeno, te ostale dokaze provedene u toku postupka, sud je našao da je u konkretnom utvrđeno da je novinar, odnosno medij-informativni portal, postupao savjesno i da je poštovao standarde profesionalne etike, odnosno da je djelovao u dobroj namjeri kako bi obezbijedio tačne i pouzdane informacije u skladu sa novinarskom etikom. Prilikom prikupljanja podataka za tekst koji je objavljen na informativnom portalu „IN4S“, sud nalazi da je novinar postupao u dobroj vjeri i u skladu sa tačkom 1 i 3 Kodeksa

novinara Crne Gore, sa dužnom novinarskom pažnjom u težnji da u mogućoj mjeri provjeri informacije koje je napisao u spornom tekstu, a ne da, iz loše namjere, proizvoljno napada nečiji ugled. Prema praksi Evropskog suda utvrđenje da je nešto učinjeno u „dobroj vjeri“ predstavlja zamjenu za dokazivanje istinitosti, odnosno isključuje od odgovornosti čak i kada se kasnije dokaže da su činjenice netačne (presuda Dalban protiv Rumunije). Dakle, imajući u vidu sve prethodno izloženo, cijeneći utvrđeno činjenično stanje naročito u smislu sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, sud nalazi da spornim tekstom od 28.06.2021.godine, tuženi nije povrijedio ugled tužioca, niti je prešao dozvoljene granice zajemčene slobode izražavanja, tj.nije narušio ravnotežu koja mora postojati između te slobode i prava svakog pojedinca na zaštitu ugleda.

Kod svega navedenog, sud nalazi da ne stoji osnov dosuđenja naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda, iz kojih razloga je sud tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan.

Za ukazati je i to da tužilac nije iskoristio ni svoje pravo na objavljivanje demantija, pa ne koristeći se ovim pravom tužilac je sam isključio mogućnost svoje satisfkacije zbog objavljivanja, po tužiocu uvredljivih i neistinitih navoda u spornom tekstu, pa nije pravedno za očekivati da zbog svog izbora, da se ne koristi pravom koje mu je zakonom dato, sud sankcioniše tuženog obavezivanjem na isplatu traženog iznosa.

Sud je cijenio i druge provedene dokaze, pa je kod naprijed utvrđenog činjeničnog stanja, našao da isti ne mogu biti od uticaja na drugačije odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

Kako je tuženi uspio u sporu, to je tužilac dužan da mu naknadi troškove postupka, shodno članu 152 stav 1 i članu 153 ZPP, u ukupnom iznosu 830,43 eura, koji troškovi se odnose na troškove sastava odgovora na tužbu u iznosu od 100,00 eura, zastupanja na dva održana ročišta u iznosu od po 100,00 eura (07.03.2022. i 04.05.2022.godine), što sve ukupno daje iznos od 300,00 eura. Sud je tužiocu dosuđeni iznos troškova uvećao na ime PDV-a, za još 63,00 eura (shodno priloženom rješenju o registraciji), što ukupno čini dosuđeni iznos od ukupno 363,00 eura. Kada se navedenom iznosu dodaju troškovi prevođenja u iznosu od 467,43 eura, to se dobija ukupan iznos troškova od 830,43 eura.

Sud nije dosudio tuženom troškove na ime sastava podnesaka, jer je shodno čl.153 ZPP dosudio samo troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice. Takođe, sud tuženom nije dosudio troškove na ime takse za zapisnik, obzirom da u spisima predmeta nema dokaza da je tuženi istu platio.

Na osnovu izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U PODGORICI
Dana 31.05.2022. godine

SUDIJA
Milena Brajović, s.r.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
Višem sudu u Podgorici a preko ovog suda u
roku od 15 dana od dana prijema iste.

ZTO: Svetlana Pejanović

